

[Undervisningsministeren.]

Så har jeg lidt svært ved at forstå de bemærkninger, hr. Bertel Haarder havde til sidst, hvor han sagde, at venstre meget gerne ville deltage i udvalgsarbejdet og i øvrigt følge ministeren meget nøje på dette område, og så samtidig tog afstand fra møderne på Marienborg. Hr. Bertel Haarder kaldte det „Marienborgdemokrati“. Det, der jo her har været tale om, er, at man, i stedet for at bruge en time her og en time dér på Christiansborg i udvalgsværelset, har samlet store, samlende problemkomplekser på ét møde og her haft mulighed for at få gennemdrøftet tingene grundigere. Det ville jeg tro svarede meget godt til det, hr. Bertel Haarder sluttede med at fremføre, nemlig interessen i at følge disse ting nøje.

Jeg er ganske enig med hr. Bertel Haarder i, at der skal være en nøje begrundelse for adgangsreguleringen. Det har der også hidtil været givet til undervisningsudvalget, og her kan jeg vel først og fremmest henviser til materialet omkring lægeadgangsbe- grænsningen.

Hr. Bertel Haarder spurgte også til planerne om at lukke samfundsfagsstudiet i København. Jeg vil gerne gentage her, hvad jeg også sagde på Marienborg, nemlig at der var tale om i første omgang et råd fra det faglige landsudvalg for det samfundsviden- skabelige område, at jeg er enig i en be- grænsning af det samfundsfaglige studium, der leder frem til beskæftigelse i gymnasie- skolen, og, som hr. Steen Folke i sidste omgang sagde det, da selvfølgelig også har taget hensyn og vil tage hensyn til de be- mærkninger, der faldt under de drøftelser, vi havde på Marienborg.

Fru Lone Dybkjær spurgte, om de 20.000 var et tal, der var grebet ud af luften, og mente, at det muligvis hang sammen med, hvad der var kapacitet til på de højere lære- anstalter. Jeg må sige, at det er det ikke. Det tal er, som jeg har understreget det adskillige gange, et tal, som sikrer alle en uddannelse. Det tal er valgt, fordi det stem- mer nogenlunde med, hvad vi producerer inden for hele denne sektor af folk, der går ind i de videregående uddannelser, plus en vis margen. Det har hele tiden været et meget vigtigt princip for socialdemokratiet, at en adgangsregulering ikke vil betyde, at et stort antal unge ikke kan få en uddannel-

se. Det betyder ikke, at dette tal, når vi får udbygget alternative uddannelsesmulighe- der, skal fastholdes, men det må fastholdes nu, hvor vi ikke har de alternative tilbud. Jeg vil godt understrege, at dette tal jo ikke betyder, at der vil være beskæftigelse til alle, efter de oplysninger, vi har i dag, når man er færdig med en uddannelse.

Så er jeg ganske enig i, at adgangsregule- ringer ikke skal hindre reformer. Det er også derfor, jeg gang på gang har understreget — sidst på mødet på Marienborg — at det er meget vigtigt at sætte ind på de kortereva- rende videregående uddannelser. Vi har — jeg tror, det var i sidste uge — netop af- holdt en 2 dages konference, hvor der har været indkaldt folk fra forskellig side, og hvor vi har søgt at finde frem til nogle ideer, nogle forslag, som så vil blive viderebearbej- det i løbet af sommeren. Jeg har jo også, som fru Gerda Møller var inde på det, lovet folketingets undervisningsudvalg i løbet af efteråret at komme med en redegørelse på dette område.

Om adgangskriterierne blot det ene, at jeg ikke mener, man skal udelukke, at andre adgangsreguleringsmetoder kunne tages i anvendelse end dem, vi hidtil har diskutere- ret.

Og så forstår jeg oprigtig talt ikke, at fru Lone Dybkjær ikke mener, at erhvervsferar- ring kan være en egentlig kvalifikation. Jeg forstod det sådan, at fru Lone Dybkjær fore- trak, at man i givet fald kvalificerede sig til et videregående studium ved at tage et eller flere af de fag, man ikke havde klaret sig særlig godt i til studentereksamen, én gang til. Jeg må sige, at jeg synes helt bestemt, at en kvalifikation gående ud på, at man har beskæftiget sig med noget andet end det, der foregår i uddannelsessystemet, i alle til- fælde er langt bedre end det at skulle læse det samme fag for at opnå en bedre karak- ter. Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det ville være rart, hvis vi kunne kræve af alle, at de skulle have erhvervsferaring. I første omgang mener jeg vi må tage hul på problemet, og vi må så se, hvad det rejser af yderligere problemer. Dette er i alle tilfælde, forekommer det mig, et skridt i den rigtige retning.

Fru Kristine Heltberg var inde på, at der var meget lidt tid til diskussionen af dette lovforslag. Som fru Kristine Heltberg vil